

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 564 ●
● ΜΑΡΤΙΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Σ Κ Λ Η Ρ Ο Κ Α Ρ Δ Ι Α

Ἀκοῦμε τὴ φωνὴ Του;

Μέχρι τέλους! Ξεκίνησαν πολλοὶ στό χριστιανικὸ στίβο, ἀλλὰ δέν προχώρησαν σωστά. Ξεστράτησαν. Δέν ἔφτασαν στό τέλος. Ἄν ἡ ἀρχὴ εἶναι «τό ἡμῖς τοῦ παντός», τό τέλος εἶναι τό πᾶν. Ἐπανειλημμένα τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τό «μέχρι τέλους» (Α' Κορ. α' 8. Β' Κορ. α' 13. Ἐβρ. γ' 6. στ' 8). Στήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ παρουσιάζεται ζωντανή στή μνήμη τῶν Ἑβραίων ἡ ἱστορία τῶν «πατέρων» τους, τῶν προγόνων τους, ὄλων ἐκείνων, πού βγήκαν, μέ ἡγέτη τό Μωυσῆ ἀπό τὴ σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων. Πορεύτηκαν μέ τό ὄραμα τῆς γῆς τῆς Παλαιστίνης. Δέν ἔφτασαν ποτέ οἱ περισσότεροι.

● Ἄν ἐκεῖνοι δέν ἔφτασαν ποτέ στό ποθοῦμενο, ἄς φοβηθοῦμε καί μεῖς, οἱ πορευόμενοι τὴν ἔρημο τῆς παρουσίας ζωῆς. Τραγικὸ νά περπατᾶς σαράντα χρόνια καί νά βλέπης τελικὰ τό ὄνειρό σου ἀπραγματοποίητο.

Ἄπειρως τραγικώτερο νά δοῦμε οἱ χριστιανοὶ τό ὄνειρο τῆς αἰώνιας ζωῆς νά σβήνη μέσα στή μαύρη κόλασι!

● Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο χρησιμοποιεῖ τὴν πορεία τοῦ παλαιοῦ Ἰσραὴλ σάν εἰκόνα καί προτύπωσι τῆς δικῆς μας πορείας. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Λέγει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον· Σήμερον ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ» (Ἐβρ. γ' 7-8).

Τὰ λόγια αὐτὰ πρωτοεῖπε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο στοὺς ψαλμοὺς: «Σήμερον, ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ» (Ψαλμ. 94,8).

- Ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ εἶναι τὸ ὅμοιο τοῦ νέου Ἰσραὴλ.
- Ὁ Μωυσῆς, ὡς ἡγέτης, εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Πιστεῶς μας.
- Τὰ σημεῖα τοῦ Θεοῦ στήν ἔρημο ἦσαν προτυπώσεις τῶν σημείων τοῦ Χριστοῦ.
- Τό ραβδί τοῦ Μωυσῆ ἦταν τύπος τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ λαὸς ἐκεῖνος προκάλεσε μόνος τὸν ἀποκλεισμό του ἀπὸ τῆ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Μὲ τίς ἁμαρτίες τους; Ἐπαρτίες ὄλοι κάνουν. Ἡ ἁμαρτία εἶναι σάν τῆ λάσπη. Ἄν τὴν ἀφήσης καὶ ξεραθῆ, γίνεται σκληρή.

• Ἄν ἡ ἁμαρτία γίνεται κατ' ἐξακολούθησιν, προκλητικὰ καὶ μὲ ἀσέβεια, τότε ἡ καρδιά σκληραίνει.

• Ἡ σκληρύνησις ὁδηγεῖ στὴν πώρωσι. Καὶ ἡ πώρωσις εἶναι τὸ μεγάλο ἐμπόδιο γιὰ μετάνοια καὶ συντριβή.

• Ἡ δὲ ἔλλειψις μετανοίας ἀποκλείει τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὁ ἀναίσθητος

Ἡ αἰώνια κόλασις, εἶναι ἐπιλογή τοῦ ἀνθρώπου, πού ἡ καρδιά του παραμένει ἀσυγκίνητη, σκληρή. Οὔτε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ συγκινεῖται. «*Αὐτόλιθος*!» ἔτσι καλεῖται ἀπὸ τὸν ἱερό Χρυσόστομο μια τέτοια καρδιά.

• Ὁ ἀναίσθητος δέν ἀκούει.

• Ὁ ἀναίσθητος δέν συγκινεῖται.

• Ὁ ἀναίσθητος δέν εὐαίσθητοποιεῖται.

• Ὁ ἀναίσθητος δέν λογίζεται τὸ κακό, πού τὸν περιμένει.

Ὁ ἀναίσθητος δέν σκέπτεται τὴν κρίσι τοῦ δικαιοκρίτη Κυρίου. Μιλώντας ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς σκληροκαρδίας λέει: «Κατὰ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῶ ὄργην ἐν ἡμέρᾳ ὄργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, ὅς ἀποδώσει ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ρωμ. β' 5-6).

Τὸ θέμα τῆς σωτηρίας δέν παίρνει ἀναβολή. Σήμερα εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη ν' ἀκούσουμε καὶ νὰ ὑπακούσουμε. «Σήμερα ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Πίκραναν τὸ Θεὸ οἱ Ἰσραηλίτες τότε.

Τοὺς ἔκανε εὐεργεσίες. Τὸν πότισαν φαρμάκι.

Γόγγυσαν. Κορόϊδεψαν. Λοιδόρησαν. Βλαστήμησαν. Πήγαιναν κόντρα στὴν

ἀγαθότητά Του. Καὶ ὅποιος πάει κόντρα στὸ φῶς, ἐξωθεῖται στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ φταίη γι' αὐτὸ καθόλου τὸ φῶς.

Ἄς δοῦμε μιὰ ἀπὸ τίς περιπτώσεις γογγυσμοῦ τοῦ λαοῦ καὶ «παραπικρασμοῦ» τοῦ Θεοῦ τῶν τόσων θαυμάτων: Γόγγυσε ὁ λαὸς (Ἐξόδ. ιζ' 1-7). Ἄπαιτούσαν ἀπ' τὸ Μωϋσῆ:

— *Δόσε μας ἐδῶ καὶ τώρα νερό. Γιατί μᾶς πῆρες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο; Γιὰ νὰ ἐξοπτώσης ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιὰ μας καὶ τὰ ζῶα μας, μὲ τὴ δύσα;*

Ὁ Μωϋσῆς ρώτησε τὸν οὐρανόν:

— *Κύριε, τί νὰ κάνω;*

Ὁ Κύριος ἀπάντησε:

— *Χτύπα τὸ ραβδί σου πάνω στὴν πέτρα καὶ θά ξεπηδήσῃ νερό.*

Καὶ ἔγινε τὸ θαῦμα. Ὁ γογγυσμὸς παρέμεινε. Σφραγίστηκε μὲ τ' ὄνομα, πού δόθηκε στὸν τόπο ἐκεῖνο: «Καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου Πειρασμὸς καὶ Λοιδόρησις, διὰ τὴν λοιδόριαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ διὰ τὸ πειράζειν Κύριον λέγοντας· Εἴ ἐστι Κύριος ἐν ἡμῖν ἢ οὐ;» (Ἐξόδ. ιζ' 7).

Εἶναι ὁ Κύριος μαζί μας ἢ ὄχι;

Υπάρχεις, Κύριε;

Μᾶλλον δέν ὑπάρχεις!

Ἄλλωστε, πότε σε εἶδαμε; Μᾶς ἄφησες μόνους. Ἀπὸ τὴν πολλή ἀγάπη, πού μᾶς ἔχεις, μᾶς ἄφησες διψασμένους!...

Λόγια, πού ἐκστομίζει ὁ ὀλιγόπιστος σὲ στιγμὴ δοκιμασίας, ὁ ἀσεβής, ὁ πωρωμένος.

• Ἐδῶ δέν ἔχουμε μιὰ ἀπλή παράβασι. Ἐχουμε ἄρνησι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀγάπης Του, τῆς δικαιοσύνης Του. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ πειρασμὸ γιὰ τὸ Θεό. «*Πειράζουμε τὸν Θεό*». Καὶ αὐτὸ σημαίνει «παραπικρασμὸς» τοῦ Θεοῦ. Τὸν πικραίνουμε. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἓνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι. Παιζουμε «ἐν οὐ παικτοῖς». Ποιὸς πειράζει ἓνα λιοντάρι, γιατί νομίζει, ὅτι κοιμάται;

• Ἐπαιξαν μὲ τὸν Θεό τότε οἱ Ἰσραηλίτες. Θέλησαν νὰ δοκιμάσουν τὴ μακροθυμία Του, τὴν ἀνοχή Του, τὴν ἀντοχή Του.

• Καί ἐκεῖνοι μὲν εἶχαν δεῖ σημεῖα πολλά, ἀλλὰ δὲν εἶχαν δεῖ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ νὰ κατεβαίνει στή γῆ, νὰ γίνεται ἄνθρωπος καί νὰ σταυρώνεται γιὰ μᾶς. Χειρότερα ἀσεβοῦμε ἐμεῖς ἀπὸ τοὺς τότε Ἰσραηλίτες, πού συμπεριφέρθηκαν ἔτσι, «ἐν τῷ παραπικρασμῷ».

Σήμερα, λοιπόν, ἄς ἀκούσουμε:

• Τῆ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς καλεῖ σέ μετάνοια.

• Τῆ συνειδησι, πού διαμαρτύρεται καί ζητεῖ καταλλαγή μέ τὸν Θεό.

• Τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ὁδηγεῖ στήν Ἀλήθεια.

• Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς χειραγωγεῖ πρὸς τὴν «κατάπαυσιν», πρὸς τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

• Σήμερα ν' ἀκούσουμε τό λόγο τῆς ἐλπίδας.

Τόσα θαύματα, καί ὁμως!...

Τό νὰ ἐλπίσης σέ αἴσιο τέρμα καί νὰ κλείνης μόνος σου τὴ μοναδικὴ δίοδο πρὸς τό τέρμα, αὐτό εἶναι ἀνοησία. Εἶναι αὐτοκαταστροφή. Εἶναι πνευματικὴ αὐτοκτονία.

Κάτι τέτοιο ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες. Μοναδικὴ διέξοδος ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς Αἰγύπτου ἦταν ὁ Θεός, μέ ὄργανό Του τό Μωϋσῆ. Καί μοναδικὴ δίοδος, γιὰ νὰ εἰσέλθουν στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἦταν πάλι ὁ Θεός. Μέ μύριους τρόπους τοὺς βοηθοῦσε καί τοὺς σκέπαζε.

• Καί φωτεινά σήματα εἶχε δώσει, νὰ ἐπισημαίνεται ἡ σωστὴ τους πορεία.

• Καί θαύματα εἶχε ἐνεργήσει, γιὰ παρόκαμψι τῶν ἐμποδίων.

• Καί σάν πατέρας στοργικός καί τροφοδότης στάθηκε κοντὰ τους.

• Καί τό Νόμο ἔδωσε «εἰς βοήθειαν».

Παρ' ὅλα αὐτὰ καθημερινὰ ὑπέβαλλαν τὸν Θεό σέ... ἐξετάσεις.

Τὸν δοκίμαζαν. Τὸν πείραζαν. Σάν νὰ παραπονῆται, λοιπόν, ὁ Θεός:

—*Ἐπὶ τέλους! Κάθε ἡμέρα ἐξετάσεις ἀγάπης καί δυνάμεως θά δίνω; Δέν καταλαβαίνουν, ὅτι αὐτό λειτουργεῖ εἰς βάρος τους;*

Κάπως ἔτσι ἐκφράζεται ἄλλωστε καί στοὺς Ψαλμούς (Ψαλμ. 94,9-11).

• Ἄντί νὰ ἐπιδοκιμάζουν τὸν Θεὸ γιὰ τίς ἐνεργεικὲς Του ἐνέργειες, οἱ μικρόψυχοι Ἰσραηλίτες τὸν «δοκίμαζαν».

Κάποιος σοῦ ἔχει δώσει χίλια δειγμάτων τῆς ἱκανότητάς του. Καί σὺ ζητᾶς ἕνα ἀκόμα! Χίλια «σημεῖα καί τέρατα», ὑπερφυσικά γεγονότα, ἔχει ἐνεργήσει ὁ Κύριος. Καί μεις ζητᾶμε ἕνα ἀκόμα!

Οἱ Ἑβραῖοι μπροστὰ σέ κάθε καινούργια δοκιμασία, λησμονοῦσαν τὰ σημεῖα τῆς ἀγαθῆς παρουσίας καί βοηθείας τοῦ Θεοῦ. Καί γόγγυζαν. Καί ἔβριζαν.

Τό ἴδιο δὲν ἔγινε καί μέ τὴν παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Τόσα θαύματα ἔκανε! Καί πολλοὶ ζητοῦσαν ἕνα ἀκόμα. «Θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν» (Ματθ. ιβ' 38).

• Ἄντί νὰ ἐπιδοκιμάζουμε τό Θεό, πού ἐπισημαίνει τὴν ἀγάπη Του μέ τόσα σημεῖα, ἐμεῖς τὸν ἀποδοκιμάζουμε.

• Σκληρὲς καρδιὲς ὅσες δὲν ὑποτάσσονται στό θαῦμα! Δέν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν παντοδύναμη ἀγάπη Του.

Ἀδιόρθωτοι

Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀποφασιστικά. Τὰ παραγγέλλει ἡ δικαιοσύνη. «Διὸ ὁ Θεός προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ καί εἶπον· Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δέ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου» (Ἑβρ. γ' 10). Δηλαδή: «Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐγὼ ἀποστράφηκα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ. Καί συμπέρανα: Αὐτοὶ ἐσωτερικὰ ὄλο στραβά πάνε. Τίποτε δὲν κατάλαβαν ἀπὸ τό τί θέλω καί πῶς τό ἐννοῶ».

• Δέν πάει ἄλλο. Δέν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ δευτέρη φορά.

• Δέν ἀμαρτάνουμε ἐξ ἀδυναμίας ἢ ἐκ συναρπαγῆς. Συστηματικά κάποτε ἀσεβοῦμε. «Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ».

• Ἡ ἀσέβεια τείνει νὰ γίνῃ ἕνα μέ τὴ ζωὴ μας.

• Ἄλλο τό ν' ἀμαρτάνῃ κανεὶς, καί ἀμέσως νὰ συνέρχεται. Καί ἄλλο τό νὰ παγιωθῇ μέσα του ὡς τρόπος ζωῆς ἡ ἀσέβεια καί ἡ διαστροφή.

Τό πρώτο είναι σάν τόν ἄρρωστο, πού μέ τήν πρώτη ἐκδήλωσι τῆς νόσου, ξεσηκώνεται καί ἀναζητεῖ μέ παράκλησι τό γιατρό.

Τό δεύτερο είναι σάν τόν ἄρρωστο, πού ἀπό τίς πολλές ὑποτροπές, ὄχι ἀπλῶς γεμίζει πληγές, ἀλλ' ἐθίζεται στίς πληγές, ἠδονίζεται στίς πληγές, καί ἀρνεῖται τή θεραπεία.

Τέτοιοι είναι ὅσοι σ' ὄλη τους τή ζωή «ἀντιπίπτουσι» (Πράξ. ζ' 51), πηγαίνουν κόντρα, στό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί ἐπιμένουν στήν ἀσέβειά τους.

● Πῶς γι' αὐτούς νά μήν ἐξαντληῖται ἡ ἀνεξάντλητη πηγὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ; Εἶναι ἀσφαλῶς ἀνεξάντλητη ἡ πηγὴ, πού τρέχει γάργαρο νερό στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Μά ὅταν ὁ ἄλλος πεισματικά ἀρνηῖται νά σκύψῃ καί νά πιῇ νερό, ἡ πηγὴ γι' αὐτόν θεωρεῖται... ἐξαντλημένη!

● Πῶς νά γνωρίζῃ ὁ ταλαίπωρος τή δροσιά της καί τήν ὠφέλειά της;

● Πῶς νά γνωρίσουν οἱ ἀσεβεῖς «τάς ὁδούς τοῦ Κυρίου», ἀφοῦ ἀρνοῦνται πεισματικά νά σκύψουν μέ ταπείνωσι τό κεφάλι, δηλαδή, τήν ἐλευθερία τους, στό Θεό τῆς ἀγάπης; «Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δέ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου». Δέν θέλουν νά ξέρουν τό νόμο, τίς ἐντολές, τήν ἀποκάλυψι τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Προτιμοῦν τό βόρβορο, ὄχι τό καθαρό νερό!

Προτιμοῦν τό ἀδιέξοδο, ὄχι τόν ἀσφαλῆ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Πρόκλησις ἢ παράκλησις;

Ὅσο ἀπομακρύνεται κανεὶς ἀπό τόν Θεό, τόσο ἡ καρδιά του ἀποσυντονίζεται ἀπό τήν ἀγαθότητα καί καλωσύνη. Ἄνθρωπος χωρὶς Θεό, εἶναι ἰκανός γιά κάθε πονηρία, γιά κάθε ἐκτροπή, γιά κάθε διαστροφή.

● Ἀπιστία καί πονηρία εἶναι ἀλληλένδετα. Ὅποιος μισεῖ τό φῶς, ἐνεργεῖ μέ φαυλότητα. Δέν ὑπάρχει γι' αὐτόν ἠθικός φραγμός ἢ ἀναστολή (Ἰωάν. γ' 20).

● Ἡ ἀμαρτία, ὅταν γίνεται ἐκ πεποιθήσεως καί ἐκ συστήματος, εἶναι ἀπιστία. Ἀποτελεῖ ἄρνησι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καί καταφρόνησι. Πορεύεται ὁ ἀμαρτωλὸς κατὰ τίς ἐπιθυμίες τῆς δικῆς του πονηρῆς καρδιάς.

● Ἀμαρτία, πονηρία, ἀπιστία, ἀποστασία, ἀσέβεια!

Πολλές φορές μεταξύ τους ἀλληλένδετα. Δέν εἶναι βέβαια ὅλοι οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἀσεβεῖς. Ἄλλ' ὁ ὀλισθηρὸς δρόμος τῆς ἀμαρτίας, ὅταν αὐτὴ γίνεται ἐξάρτησις ὁδηγεῖ στήν ἀσέβεια, περνώντας καί ἀπὸ τὰ παραπάνω στάδια.

Ἔτσι «πορεύονται κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, τό στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, καί θαυμάζουσι πρόσωπα ὠφελείας χάριν. Καί ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἐαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν» (Ἰουδ. στ. 16-18).

Λέει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τὴν ἀπιστίαν ἢ ἀμαρτία ποιεῖ. Ὡσπερ γάρ ἡ ἀπιστία βίον τίκει πονηρόν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ, ὅταν εἰς βάθος ἔλθῃ κακῶν, καταφρονεῖν*» (Ε.Π.Ε. 24, 354). Μετὰ φρασῆς: Ἡ ἀμαρτία προκαλεῖ τὴν ἀπιστία. Ὅπως ἡ ἀπιστία γεννάει τὴν κακὴ ζωὴ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, ὅταν βυθιστῇ μέσα στὰ κακά, περιφρονεῖ τὰ πάντα.

Ἄλλοίμονο ἂν ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἐκτραπῇ πρὸς τὰ πονηρά, πρὸς τὴν ἀπιστία, πρὸς τὴν ἀσέβεια. Κινδυνεύει νὰ φτάσῃ στήν πώρωσι, στὴ σκληρότητα, στὸν ἐκμηδενισμό τῆς ἐλευθερίας, στήν ἀδυναμία γιά μετάνοια!

● Ἡ ἐκτροπὴ εἶναι ἐντροπή.

● Ἡ ἐκτροπὴ εἶναι κάποτε πέρα γιά πέρα ἀποπροσανατολισμός.

● Ἡ ἐκτροπὴ γίνεται ἐξάρτησις. Τό «Θέλω, μὰ δέν μπορῶ», εἶναι τό πιό τραγικό.

Ἐσύ δέν μπορεῖς! Ἐγὼ μπορῶ! λέει ὁ Χριστός. Ἀφῆσέ μου μιὰ χαραμάδα τῆς ἐλευθερίας σου, τόση ὅσο νὰ περνᾷ ἡ ἀκτίνα μου. Ὅσα γιά σένα εἶναι ἀδύνατα, γιά μένα εἶναι δυνατά!

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

25 Μαρτίου - Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου Μᾶς προσέλαβε ὁ Χριστός

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται,
ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβῶν μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος.
Ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν.
Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται.
Εὐφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις,
ὅτι ἀρχάγγελος Παρθένω μετὰ δέους παρίσταται
καὶ τό Χαῖρε κομίζει τῆς λύπης ἀντίθετον».

(δοξαστικό ὄρθρου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)

Ἄνθρωπος - Θεάνθρωπος

Ο ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀπαξία τῆς ἀμαρτίας, μέ τῆ σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῆ στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀποκτᾶ τὴν ἀξία τῆς θεώσεως. Ἀπὸ κατὰληψις τοῦ κακοῦ, γίνεται πρόσληψις τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» (Ἰωάν. α' 14). Ὁ Λόγος, ὁ Χριστός, ἔγινε Θεο-

σὰρξ, ἔτσι ὥστε οὔτε ὁ Θεὸς παύει νὰ εἶναι Θεός, οὔτε ἡ σὰρξ παύει νὰ εἶναι σὰρξ. Ἡ σὰρξ στή μυστική αὐτή, ἀλλὰ πραγματική, ἔνωσέ της μέ τὸν Θεό, ἀκτινοβολεῖ ὄλες τίς τελειότητες τοῦ Θεοῦ.

- «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Ὁ Λόγος ἔγινε ψυχὴ, Θεο-ψυχὴ. Παρά ταῦτα ὁ Θεὸς παραμένει Θεός καὶ ἡ ψυχὴ παραμένει ψυχὴ. Ἡ ψυχὴ περπατᾶ στοὺς δρόμους τῶν αἰωνίων καὶ χαροποιῶν

Στά πνευματικά καὶ οὐράνια

«Παιδεύσωμεν τὴν διάνοιαν λοιπόν τῶν μειζόνων μὴ ἐπιθυμεῖν, τοῦ πλείονος μὴ ὀρέγεσθαι. Ἐν δέ τοῖς οὐρανίοις μηδέποτε κόρον ἐχέτω ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλείονος, ἀλλ' αἰεὶ τοῦ πλείονος ἕκαστος ὀρεγέσθω. Ἐπὶ δέ τῆς γῆς τῆς χρείας ἕκαστος ἔστω καὶ τῆς αὐταρκείας, καὶ μηδέν πλέον ζητεῖτω».

Ε.Π.Ε. 22,566

Μετάφρασις

Ἄς ἀσκηθοῦμε, ὥστε νὰ μὴν ἐπιθυμοῦμε περισσότερα καὶ μεγαλύτερα. Γιά τὰ οὐράνια ὅμως πράγματα καὶ τὰ πνευματικά νὰ μὴν ἔχη σταματημὸ ἡ ἐπιθυμία μας. Ὅλο καὶ περισσότερα νὰ λαχταρᾶμε. Στά γῆινα ὅμως ν' ἀρκούμεστε στά ἀπαραίτητα, στά ἀναγκαῖα. Νά μὴ ζητᾶμε ὑλικὸ τίποτε περισσότερο.

μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, σέ ὄλους τούς ὁρατούς καί ἀοράτους κόσμους.

• «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Ὁ Λόγος ἔγινε αἰσθησις.

• «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Ὁ Λόγος ἔγινε ἄνθρωπος. Τέλειος ἄνθρωπος. Μέσα σ' αὐτό τόν Ἄνθρωπο «κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς» (Κολοσ. β' 9).

• «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Ὁ ἄκτιστος κτίζεται, κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγου. Ὁ Δημιουργός δημιουργεῖται. Ὁ Πλάστης πλάθεται. Ὁ Ὦν γίνεταί. Ὁ Ἄναφής ψηλαφᾶται. Ὁ Ἄχρονος ἄρχεται. Ὁ Λόγος σαρχοῦται.

• «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Μορφώθηκε. Πῆρε ἀνθρώπινη μορφή. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου ἔγινε καί εἰκόνα τοῦ τελείου ἀνθρώπου. «Ὁ Χριστός -διακηρύττει ὁ ἀπόστ. Παῦλος- ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, ἐκένωσεν ἑαυτόν, μορφῆν δούλου λαβών» (Φιλιπ. β' 6-7). Ἔγινε ὁ δικός μας ἄνθρωπος.

Εἶναι ὁ Σύμμορφός μας, ὅχι διότι συμμορφώθηκε μέ τό δικό μας ἁμαρτωλό τρόπο ζωῆς (αὐτόδέν μποροῦσε νά τό πράξει), ἀλλά διότι καταδέχτηκε νά γίνη ὁμοιος μέ μᾶς, «χωρίς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ' 15). Ἔγινε «σύμμορφος τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνας τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς τό εἶναι αὐτόν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμ. ἡ' 29). Ἀπό μονογενῆς, ἔγινε πρωτότοκος.

Χωρίς Χριστό;

• Ὁ ἥλιος χωρίς Χριστό εἶναι ἕνας θαυμασμός χωρίς προοπτική.

• Τά σύμπαντα χωρίς Χριστό εἶναι μιά τρομερή ἀνοησία. Ἕνας ἀνυπόφορος σισύφειος ἀγώνας, μιά κόλασις.

Πῶς καταγράφονται οἱ φιλόανθρωποι γιά μᾶς συνέπειες τοῦ γεγονότος, πού καλοῦμε «πρόσλημμα»;

«Ὁ Χριστός εἶναι ὑπεράνω μας.

Εἶναι καί σάν ἐμᾶς.

Ἵλα στήν προσληφθεῖσα φύσι.

Ἄνθρωπος λέγεται ὁ Χριστός.

Κατανοεῖται γιά τή σωματική Του φύσι ἀπό τούς σωματικούς.

Ἄλλος τρόπος δέν ὑπῆρχε νά νοηθῆ.

Ἦταν ἀκατάληπτος ὡς Θεός.

Ἁγίασε μέ τόν ἑαυτό Του τόν ἄνθρωπο.

Ἔγινε ἡ ζύμη τῆς ἀνθρωπότητος.

Μᾶς ἀπάλλαξε ἀπ' τήν καταδίκη, μέ τήν πρόσληψι.

Ἔγινε σάν ἐμᾶς, ἐκτός ἀπ' τήν ἁμαρτία.

Χριστός, ἐπειδὴ ἔχει τή Θεότητα.

Αὐτή ἡ Θεότητα εἶναι τό χρίσμα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως.

Ἡ χρίουσα φύσις ὀνομάζεται Θεός καί γίνεται ἄνθρωπος.

Γιά νά γίνη ἡ χριομένη φύσις Θεός».

(Γρηγόριος Θεολόγος. Ε.Π.Ε. 4,193-195)

Μυστήριο τό Πρόσλημμα

• Πρόσλημμα! Ἡ ταπείνωσις ἀγκαλιάζει τήν ἀγάπη.

• Πρόσλημμα! Εἶμαστε ἐνωμένοι μέ τό Χριστό «σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις» (Β' Κορ. α' 1). Ὅταν εἶμαστε μαζί μέ τό Χριστό, ὡς «πρόσλημμα» Του, εἶμαστε ἐνωμένοι καί μ' ὄλους τούς ἀνθρώπους.

• Πρόσλημμα! Μέτρο πάσης ἀγάπης ὁ Θεάνθρωπος. Μέτρο τό πρόσλημμα: «Θεός ἀνθρώποις πεφανέρωται, μορφωθεῖς τό καθ' ἡμᾶς καί θεώσας τό πρόσλημμα» (προεόρτιο Χριστουγέννων). Πῆρε αὐτό πού δέν ἦταν, τήν ἀνθρώπινη φύσι, ἀλλ' ὅχι μιά ἐπί πλέον ἀνθρώπινη ὑπαρξι. Πῆρε συλλήβδην ὅλη μαζί τήν ἀνθρώπινη φύσι. Προσέλαβε ὄλο τό ἀνθρώπινο γένος.

Πρὶν ἀπό τήν πρόσληψι εἶχαμε τήν πρόληψι, τήν κατάληψι, τή σύλληψι. Μετά τήν πρόσληψι, ἔχουμε τήν ἀνάληψι καί τή μετάληψι.

• Πρόληψις: Ὁ Θεός ἤθελε νά μᾶς προλάβῃ, μέ τήν ἐντολή Του. Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἔγινε παραβάτης τῆς θεϊκῆς ἐντολῆς.

• Κατάληψις: Μᾶς κατέλαβε τό κα-

κό. Καταληφθήκαμε από τόν οἶστρο τῆς ἁμαρτίας. Παραδοθήκαμε στόν καταληψία καί φθονερό φθορέα τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, τό Σατανᾶ. Τραγικός αἰχμάλωτος κατάντησε ὁ ἄλλοτε βασιλιάς «πάντων τῶν ἐπιγείων κτισμάτων» (ιδέ καί Ρωμ. ζ' 24)

• **Σύλληψις:** Μᾶς συνέλαβε στό σκοτεινό του ἄντρο ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης. Αὐτός, πού πρωτοσυνέλαβε τό σχέδιο τῆς ἀνταρσίας, συνέλαβε καί μᾶς στήν παγίδα του. Ἐμεῖς συλλάβαμε τήν ἐπιθυμία, πού γέννησε τήν ἁμαρτία. Καί ἡ ἁμαρτία γέννησε μέ τή σειρά της τό τέρας, πού λέγεται θάνατος (Ἰακ. α' 15).

• **Πρόσληψις:** Ἄν ἡ ἄνυπακοή τοῦ πρώτου Ἀδάμ ἐπέφερε τή σύλληψί μας, τή φυλάκισί μας στή φυλακή τοῦ θανάτου, ἡ ὑπακοή τοῦ Νέου Ἀδάμ, μᾶς λευτερώει ἀπό τό θάνατο, «δωρούμενος τήν ζωήν». Ὁ Υἱός καί Λόγος ἔκανε ὑπακοή στήν εὐδοκία τοῦ Πατέρα καί ἔγινε κατά τόν Εὐαγγελισμό Υἱός τῆς Μητέρας, ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔπρεπε νά μᾶς προσλάβη, ἀφοῦ «τό ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον». Μᾶς προσέλαβε, γιά νά μᾶς συμπαθήσῃ. Ἐγινε «πεπειρασμένος κατά πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρίς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ' 15).

• Τό πρόσλημμα τόν ἔκανε Υἱό τῆς Παρθένου, γιά νά τόν κάνη ὕστερα Ἄρχιερέα τοῦ Σταυροῦ.

Μᾶς ἀγάπησε.

Μᾶς ἀγκάλιασε.

Μᾶς καταδέχτηκε· μᾶς ὑποδέχτηκε.

Μᾶς φορτώθηκε.

• **Ἀνάληψις:** Ἀνέλαβε Ἐκεῖνος τίς δικές μας ὑποθέσεις. Ἀνέλαβε νά μᾶς δικαιώσῃ. Καί ἀφοῦ θέωσε τό πρόσλημμα, μᾶς ἀνέλαβε, δηλαδή, μᾶς ἀνέβασε πάνω στόν Οὐρανό. Μᾶς κάθισε στή δεξιὰ τοῦ Πατρός. Μέ τήν Ἀνάληψί Του. «Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς» (Ἐφεσ. β' 6).

• **Μετάληψις:** Ὁ Χριστός ἔγινε παθητός μέ τό πρόσλημμα. Ἔτσι γίνεται καί ὁ ποθητός. Πόθος καί λαχτάρα μας

εἶναι ἡ δική Του πρόσληψις νά γίνεται δική μας μετάληψις. Μετέλαβε Ἐκεῖνος, δηλαδή, πῆρε τήν ἀνθρώπινη φύσι, γιά νά μπορούμε ἐμεῖς νά Τόν μεταλαμβάνουμε ὄχι ἀπλῶς ὡς ἄνθρωπο, ἀλλ' ὡς Θεάνθρωπο. «Ἄνθρωπος γίνεται ὁ Θεός, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλάβῶν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος» (ἀπό τόν ἔσπερινό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ).

Ἡ δική μας πρόσληψις

• Τόν προσλαμβάνουμε μέ τήν πίστι.
• Τόν προσλαμβάνουμε μέ τήν ἀγάπη.
• Τόν προσλαμβάνουμε μέ τή θεολογία.
• Τόν προσλαμβάνουμε μέ τή ζωή μας.
• Τόν προσλαμβάνουμε, ὅταν «συνπάσχουμε μαζί Του, γιά νά συνδοξατοῦμε» (Ρωμ. ἡ' 17).

• Τόν προσλαμβάνουμε, ὅταν Αὐτόν θεωροῦμε ἀφεντικό στή δουλειά μας.

• Τόν προσλαμβάνουμε, ὅταν μέ τή χάρι Του σηκώνουμε τό Σταυρό του.

• Τόν προσλαμβάνουμε, ὅταν προσλαμβάνουμε τούς ἄλλους. «Προσλάβανεσθε ἀλλήλους, καθὼς καί ὁ Χριστός προσελάβετο ὑμᾶς» (Ρωμ. ιε' 7).

• Τόν προσλαμβάνουμε μέσα στήν οἰκογένεια. Ὁ Χριστός εἶναι Θεός Λόγος καί ἄνθρωπος. Θεός Λόγος καί πρόσλημμα. Μυστήριο. «Τό μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστί» (Ἐφεσ. ε' 32). Μυστήριο ἐνόητας. Τό ζοῦν οἱ χριστιανοί σύζυγοι. Δέχεται ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί ὑποδέχονται ὅσα παιδιά τούς δίνει ὁ Κύριος. Τά προσλαμβάνουν, τά ἀγκαλιάζουν, θυσιάζονται γι' αὐτά.

• Οἱ ἅγιοι εἶχαν προσλάβει τό Χριστό, γι' αὐτό εἶχαν ἀγαπήσει θυσιαστικά τούς ἀδελφούς ἀνθρώπους. Γράφει ὁ Παῦλος, συνιστώντας ἕνα δοῦλο, τόν Ὀνήσιμο: «Εἰ με ἔχεις κοινωνόν, προσλαβοῦ αὐτόν ὡς ἐμέ» (Φιλήμ. στ. 17).

Ἄν ἔχουμε προσλάβει τό Χριστό, θά τό φανερώσουμε μέ τήν κοινωνία τῆς ἀγάπης.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Καθαροί στό σώμα και στην ψυχή

Ζυγίζει ο λειτουργός τα άμαρτήματα τά δικά του και του λαού. Μέ αυτοσυνηδυσία μιλάει για τά δικά του. Τά αποκαλεῖ «**άμαρτήματα**». Μέ ἐπιείκεια βλέπει του λαού. Τά ονομάζει «**άγνοήματα**». Συναισθάνεται ο Λειτουργός τήν αναξιοτήτά του και παρακαλεῖ, αὐτός και ο συμπροσευχόμενος λαός, ἀκατηγόρητα, «**ἀκαταγνώστως**», και ἀνεμπόδιστα, «**ἀπροσκόπτως**», νά προσφέρουν τίς ἰκεσίες τους.

Μιλᾶμε ἐδῶ για τίς δυό Εὐχές τῶν Πιστῶν, πού εἶναι ἡ γενική προετοιμασία τῶν χριστιανῶν, πού ἤδη λέγονται και εἶναι Πιστοί. Μετά τήν πρώτη, ο λειτουργός (προεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος) ἀναλέμπει τή **δεύτερη Εὐχή τῶν Πιστῶν**.

- Ὅπως ὅλες οἱ εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας, ἔτσι και ἡ εὐχή αὐτή, εἶναι συνταγμένη σέ **πληθυντικό** βαθμό. Δέν τά λέει ἕνας για ὅλους. Τά λέει ἕνας (ο λειτουργός) και ἀκούνε ὅλοι οἱ πιστοί, **συμπροσευχόμενοι** μαζί μέ τόν ἱερέα.

- Ἄλλωστε ἔτσι τούς προσκάλεσε λίγο πρῖν ο προεστῶς τῆς εὐχαριστιακῆς συναξέως: «*Ὅσοι πιστοί, ἔτι και ἔτι ἐν εἰρήνῃ του Κυρίου δεηθῶμεν*».

Παραθέτουμε τό κείμενο τῆς Εὐχῆς και μεταφραστική τῆς ἀπόδοσι:

«Πάλιν και πολλάκις Σοί προσπίπτομεν και Σοῦ δεόμεθα, ἀγαθέ και φιλόανθρωπε, ὅπως ἐπιβλέψας ἐπί τήν δέησιν ἡμῶν καθαρῆς ἡμῶν τās ψυχάς και τά σώματα ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός και πνεύματος. Και δῶς ἡμῖν ἀνενοχον και ἀκατάκριτον τήν παράστασιν του ἁγίου Σου θυσιαστηρίου. Χάρισαι δέ, ὁ Θεός, και τοῖς συννευχομένοις ἡμῖν προκοπήν βίου και πίστεως και συνέσεως πνευματικῆς· δός αὐτοῖς πάντοτε, μετά φόβου και ἀγάπης λατρεύειν σοι, ἀνενόχως και ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἁγίων σου μυστηρίων και τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξιωθῆναι».

Μετὰ φρασις : Σέ σένα και πάλι και για πολλοστή φορά προσπίπτουμε, ἀγαθέ και φιλόανθρωπε Κύριε και σέ παρακαλοῦμε νά σκύψης και νά μᾶς ἀκούσης· νά καθαρῆς τίς ψυχές και τά σώματά μας ἀπό κάθε σαρκικό και πνευματικό μολυσμό και νά μᾶς ἀξιώσης νά σταθοῦμε μπροστά στό ἅγιο θυσιαστήριο σου χωρίς ἐνοχές και χωρίς κατάκριμα. Χάρισε, Κύριε, και στους συμπροσευχόμενους προκοπή στην ζωή και στην πίστι και πνευματική σύνεσι. Δῶσε νά σέ λατρεύουν πάντοτε μέ φόβο και ἀγάπη. Νά μετέχουν ἀκατακρίτως στά ἅγια μυστήριά σου και νά ἀξιωθοῦν τέλος, τῆς ἐπουρανίας Βασιλείας σου.

Θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ὅτι τρία εἶναι τά αἰτήματα τῆς Εὐχῆς, πού μᾶς εἰσάγει στά ἐνδότερα του μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας.

- Τό ἕνα: Ὁ **καθαρισμός**. Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε νά «*καθαρῆς ἡμῶν τās ψυχάς και τά σώματα ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός και πνεύματος*». Ὁ Καθαρός Θεός προσεγγίζεται ἀπό καθαρούς. Και μεῖς εἴμαστε μολυσμένοι ἀπό ἀκάθαρτες ἐπιθυμίες, βρώμικοι ἀπό ἁμαρτωλά πάθη, ρυπαροί ἀπό πονηρούς λογισμούς.

- Ὁ **μολυσμός** εἶναι και **σωματικός** και **ψυχικός**. Κάποτε δέ εἶναι δυσδιάκριτος ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον. Ἄλλωστε ψυχικά πάθη γεννοῦν και σαρκικές ἁμαρτίες, ὅπως και φαῦλα ἔργα και σαρκική ζωή σκοτίζουν τήν ψυχή και φουντώνουν τά ἀόρατα ἐσωτερικά πάθη.

● Σ' ένα τροπάριο της Παρακλητικής ο πιστός, συναισθανόμενος τή βρωμερότητα του, αναφωνεί συντετριμμένος: «Σῶμα κατεμόλυνα δεινῶς, ἔφθειρα ψυχὴν καὶ καρδίαν, καὶ λογισμοὺς ρυπαροῖς, πάσας τὰς αἰσθήσεις μου κατετραυμάτισα, ὀφθαλμοὺς ἐβεβήλωσα, ἐσπίλωσα ὦτα, λόγοις γλῶσσαν ἔχρανα καὶ πάντα ἔχω αἰσχρά. Ὅθεν σοι προσπίπτων κραυγάζω· Δέσποτα Χριστέ, ἡμαρτόν σοι, ἡμαρτόν συγκώρησον καὶ σῶσόν με» (Δευτέρα ἐσπέρας β' ἤχου).

■ Τό δεύτερο, γιά τό ὁποῖο ἱκετεύουμε καί παρακαλοῦμε στή Β' εὐχή τῶν Πιστῶν, εἶναι ἡ **πνευματική προκοπή**. «Χάρισαι δέ, ὁ Θεός, καί τοῖς συνευχομένοις ἡμῖν προκοπὴν βίου καὶ πίστεως καὶ συνέσεως πνευματικῆς».

● Νά προοδεύουμε σέ κάθε πνευματικό ἔργο. «Ἔτι καὶ ἔτι». Ἀκόμα καί ἀκόμα. Καί ἄλλο καὶ ἄλλο. Δέν εἶναι ὀλιγαρχίης στά πνευματικά ὁ χριστιανός.

● Ἡ **προκοπή** στή ζωὴ μας, στήν πίστι μας, στήν πνευματική μας διάκρισι εἶναι μιὰ σκάλα. Ὅλο καὶ ἀνεβαίνουμε, μέχρι νά φτάσουμε «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 13).

■ Τό τρίτο αἶτημα τῆς Εὐχῆς: Ὁ **φόβος καὶ ἡ ἀγάπη**. «Δός αὐτοῖς πάντοτε, μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης λατρεύειν σοι, ἀνενόχως καὶ ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἁγίων σου μυστηρίων καὶ τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξιωθῆναι».

● Ὁ κίνδυνος **ἐξοικειώσεως** μέ τήν ἁγία Τράπεζα, μέ τή θεία Λειτουργία, μέ τόν ἱερό χῶρο τοῦ Ναοῦ, μέ τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, εἶναι πολύ μέγας. Κινοῦμαστε σάν νά εἴμαστε στό σπίτι μας· κουβεντιάσουμε, ἀτακτοῦμε, ἀσεβοῦμε. Ἐπισημαίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος τήν ἀφοβία καί τήν ἀσέβεια μέσα στό Ναό: «Μή οὐκ ἔχετε οἰκίας εἰς τό φλυαρεῖν; Ἡ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ διαφθείρετε καί τοὺς σωφρονεῖν καὶ ἡσυχάζειν βουλομένους; Ἡ ἐκκλησία οὐ διαλέξεως, ἀλλά διδασκαλίας χωρίον ἐστί. Νυνὶ δέ τῆς ἀγορᾶς οὐδέν διενήνοχεν. Εἰ δέ μή τολμηρόν εἰπεῖν, τάχα οὐδέ τῆς σκηνῆς· οὕτω τῶν ἐκεῖ πορνεομένων γυναικῶν ἀσελγέστερον αἰ ἐνταῦθα συλλεγόμεναι καλλωπίζονται» (Ἐ.Π.Ε. 18α,518). Με τὰ φ ρ α σ ι ς : Δέν ἔχετε σπίτια, γιά νά κουβεντιάσετε; Πρέπει νά κουβεντιάσετε στήν ἐκκλησία καί νά ἐμποδίζετε καί ὄσους στέκουν σεμνά καί θέλουν ἡσυχία γιά τήν προσευχή; Ἡ ἐκκλησία εἶναι χῶρος ὄχι γιά κουβέντες, ἀλλά γιά διδασκαλία. Τώρα ὅμως σέ τίποτε δέν διαφέρει ἀπό τήν ἀγορά. Γιά νά μήν εἰπῶ καί κάτι πιό τολμηρό· δέν διαφέρει ἡ ἐκκλησία ἀπό τό θέατρο! Οἱ γυναῖκες στό ναό ἐμφανίζονται μέ πιό αἰσχροῦ ἐμφάνισι καί ἀπό τίς πορνεομένες γυναῖκες τῶν θεάτρων.

● Ποιός θά μᾶς συγκρατήσῃ; Ὅποσδήποτε ὁ **φόβος τοῦ Θεοῦ**. Καί μέσα στή λατρεία, ἀλλά καί μέσα στήν κοινωνία. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐλάβεια, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, μόνο αὐτά συγκροτοῦν μιὰ κοινωνία τίμια καὶ δίκαιη. Μόνον αὐτά συγκροτοῦν καί τίς συνάξεις μας γιά τή λατρεία τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε καί ὅταν θά ἔλθῃ ἡ ὥρα νά κοινωνήσουμε, θά μᾶς θυμίσῃ ὁ λειτουργός τίς σχετικές προϋποθέσεις: «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως, καὶ ἀγάπης προσέλθετε».

● Συνοψίζοντας τά ὅσα γράψαμε γιά τίς **Εὐχές τῶν Πιστῶν**, θά παρακαλέσουμε τοὺς συλλειτουργοὺς νά τίς σέβωνται. Νά μή πηγαίνουν μετά τήν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου κατ' εὐθείαν στό «Ὅπως ὑπὸ τοῦ κράτους σου...». Νά τίς διαβάσουν καθαρά, ὥστε ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ νά ἐπαναλαμβάνουμε τό τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. ζ' 1).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐπιδημία καί ἀποδημία

Β΄ Κορ. ε΄ 5–6

Ἄρραβωνας τοῦ Πνεύματος (στ. 5)

Μόνο ὁ Θεός δέν φταίει γιά τήν κατάστασι τῆς κολάσεως καί γιά τήν ὑπαρξι τῆς κολάσεως. Ὁ Θεός ἐργάζεται καί κατεργάζεται τό καλό. Κατεργάζεται τή σωτηρία μας. Αὐτός ὁ Θεός ἐνεργεῖ ἔτσι στούς καλοπροαίρετους, στούς ἁγίους, ὥστε νά νοσταλοῦν τόν Οὐρανόν. Αὐτό τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο τοῦ 5ου κεφαλαίου τῆς Β΄ πρὸς Κορινθίους ὁ Παῦλος: «*Ὁ δέ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτό τοῦτο Θεός, ὁ καί δούς ἡμῖν τόν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος*» (στ. 5). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Αὐτός δέ, πού μᾶς ἔκανε ἀκριβῶς γι' αὐτό τό σκοπό, εἶναι ὁ Θεός, πού ὡς παντοδύναμος μπορεῖ νά πραγματοποιήσῃ τό σκοπό του. Αὐτός μᾶς χάρισε καί τό Πνεῦμα ὡς ἀρραβῶνα, ὡς ἐγγύησι*».

● Μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἐργάστηκε γιά τή σωτηρία μας στέλνοντας τό μονογενῆ Του Υἱό. Ὅποιος πιστεῦει στόν Υἱό τῆς ἀγάπης, «ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ΄ 15).

● Μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ὅλα Ἐκεῖνος τά κατασκεύασε, καί τά σχέδια καί τήν ἐκτέλεσί τους, ὥστε νά γίνουμε ἐμεῖς κληρονόμοι τῆς βασιλείας Του.

● Μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Χαρίζει σέ τούτη τή ζωὴ τήν πρόγευσι τοῦ παραδείσου. Χαρίζει τήν ἐγγύησι, τόν ἀρραβῶνα. Καί ὁ ἀρραβῶνας εἶναι ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «*Ὁ δέ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτό τοῦτο Θεός, ὁ καί δούς ἡμῖν τόν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος*» (στ. 5). Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*“Ὁ δέ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτό τοῦτο, Θεός”*. Ἐνεῦθεν δείκνυσι ταῦτα ἄνωθεν προτυπωθέντα. Οὐ γάρ νῦν τοῦτο ἔδοξεν, ἀλλ' ὅτε ἐξ ἀρχῆς ἐπλατεν ἡμᾶς ἀπό γῆς, καί τόν Ἀδάμ ἐδημιούργει οὐκ εἰς

τοῦτο δέ ἐδημιούργει, ἵνα ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἵνα ἀθάνατον ἐργάσται» (Ε.Π.Ε. 19,282). Μετάφρασις: «Ἐκεῖνος ὅμως πού μᾶς δημιούργησε γι' αὐτό τό σκοπό, εἶναι ὁ Θεός». Μὲ αὐτό δείχνει, ὅτι αὐτά ρυθμίσθηκαν ἀπό τήν ἀρχή. Διότι αὐτό, τό ὅτι ἡ ζωὴ θά καταπιῇ τή θνητότητα, δέν ὑπῆρξε τωρινή ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά, ὅταν ἀπό τήν ἀρχή ἐπλαθε ἡμᾶς ἀπό τή γῆ καί δημιουργοῦσε τόν Ἀδάμ. Δέν τόν δημιουργοῦσε βέβαια γι' αὐτό, γιά νά πεθάνῃ, ἀλλά γιά νά τόν κάνη ἀθάνατο.

- Ἡ πλάσις εἶναι ἐγγύησις γιά τήν ἀνάπλασι.
- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐγγύησις τῆς ἐπουρανίου βασιλείας.
- Τά χαρίσματα εἶναι ἐγγύησις τῆς δωρεᾶς τῆς αἰώνιου ζωῆς.
- Τό ὅτι μᾶς ἔφτιαξε *«εἰς αὐτό τοῦτο»*, μέ τέτοιους πόθους καί γι' αὐτό ἀκριβῶς τό σκοπό, ἀποτελεῖ ἐγγύησι τῆς πραγματώσεως τοῦ πόθου καί τῆς ἐπιτεξεως τοῦ σκοποῦ. Ἔθεσε τή δίψα γιά ζωή. Δέν μπορεῖ νά μᾶς ἀφήσῃ νά πεθάνουμε.

Ἐπιδημία (στ. 6)

Ἐπί τήν ἐγγύησι, πού λέγεται *«Θεός κατεργασάμενος»* καί *«ἀρραβῶν τοῦ Πνεύματος»*, ἀντιλοῦν θάρρος οἱ πιστοί. Θαρραλέα ἀντιμετωπίζουν τίς θλίψεις, ἀλλά καί τό θάνατο. Διότι εἶναι πεπεισμένοι, ὅτι τούς περιμένει ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ.

Γιά νά παραστήσῃ τήν οὐράνια ζωὴ μας στή βασιλεία τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ὁ Παῦλος χρησιμοποίησε ἤδη δυο εἰκόνες:

- Ἡ μία, ἡ κατασκίνωσις μέσα στήν οἰκία (ἐπίγειος καί ἀχειροποίητος).
- Ἡ ἄλλη, τό ντύσιμο μέ τή στολή τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἀθανασίας.

• Τώρα χρησιμοποιεί μία τρίτη εικόνα. Είναι η πόλις, όπου είμαστε δημότες. Ο χριστιανός σέ κάποια στιγμή γίνεται έτεροδημότης. Ή μάλλον οὐρανοδημότης. Λέει στὸν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: *«Θαρροῦντες οὖν πάντοτε καί εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου»* (στ. 6). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἐχομε τὴν πεποιθῆσι, τὴ βεβαιότητα, ὅτι ὅσο βρισκόμαστε ἀκόμα μέ τό γήινο σῶμα, δέν ζοῦμε ἀπό κοντά τόν Κύριο. Ὅντας δημότες αὐτῆς τῆς ζωῆς, δέν εἴμαστε ἀκόμα δημότες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν»*.

• Ἡ βιολογική μας πορεία εἶναι ἐκδημία καί ἐνδημία. Ἐνδημοῦμε μέσα στό σῶμα, ἔστω καί προσωρινά. Καί ὅσο ἐνδημοῦμε μέσα στό σῶμα, δέν μπορούμε νά ἐνδημοῦμε, νά ζοῦμε κοντά στόν Κύριο.

Ἐποδημία καί ἐνδημία (στ. 6)

Ἡ ἐνδημία μας ἐδῶ εἶναι ἐκδημία ἀπό τοῦ Κυρίου, ὅχι γιατί δέν θέλουμε νάμαστε μαζί μέ τό Χριστό, οὔτε γιατί δέν ζοῦμε τό Χριστό, ἀλλά κυρίως διότι, ὡς ἄνθρωποι, λόγω τῆς ἁμαρτίας, ζοῦμε τὴν ἀλλοτριώσι ἀπό τή ζωή τοῦ Θεοῦ (Ἐφεσ. δ' 18).

• Ἡ ἐδῶ ἐνδημία μας εἶναι δυστυχῶς συσφασμένη μέ μία ἄλλη, κακή ἐνδημία.

Ἐνδημία σημαίνει, κατοίκησης καί διαμονή σ' ἕνα τόπο, σ' ἕνα δῆμο πολιτῶν.

Ἄλλ' ἐνδημία σημαίνει καί λοιμῶδες νόσημα, πού σάν τρέχει καί μεταδίδεται βλαπτικά καί ἐπικίνδυνα, ὀνομάζεται ἐπιδημία.

Ἡ ἐπιδημία τοῦ κακοῦ, ὅπως μάλιστα σήμερα μέ τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως ξαπλώνεται ταχύτατα, δέν μπορεῖ νά ἐμποδισθῆ καί νά μὴν ἐπηρεάσῃ καί τόν κύκλο τῶν χριστιανῶν καί τό κῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιπολάζει ἡ διαφθορά. Μολύνει τὴν ὅλη ἀτμόσφαιρα, μέσ' στήν ὁποία ζοῦν, ἐνδημοῦν καί οἱ χριστιανοί.

Δέν ὑπάρχει κῶρος ἄβαντος στό Διάβολο καί τὴν ἁμαρτία. Ὅσο, λοιπόν, ἐνδημοῦμε στό σῶμα, βρισκόμαστε στή σφαῖρα καί τῆς ἐνδημίας τῆς ἁμαρτίας. Κι εἶναι αὐτός ἕνας ἀπό τούς λόγους, πού οἱ χριστιανοί νοσταλγοῦν τὴν ἐκδημία ἀπό τό σῶμα καί τὴν ἐνδημία πρὸς τόν Κύριο.

• Ἡ ἀναχώρησις μας ἀπὸ τοῦτο τό φθαρτό σῶμα καί ὀρατό κόσμος, εἶναι καί αὐτή ἐκδημία καί ἐνδημία. Ἀντίστροφα ὁμως. Εἶναι ἐνδημία πρὸς τόν Κύριο. Πηγαίνουμε στόν Κύριο. Γινόμε-

μαστε δημότες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἐντασσόμεστε στό μπρῶα τοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' ὅσον τὰ ὀνόματά μας εἶναι γραμμένα «ἐν βίβλῳ ζωῆς» (Φίλιπ. δ' 3).

Ἐχομε πεποιθῆσι, ὅτι ὁ θάνατός μας εἶναι ὄχι χαμός, ἀλλ' ἐπιστροφή στήν Πατρίδα. *«Θαρροῦντες οὖν πάντοτε καί εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου»* (στ. 6). Ἄλλωστε «τό πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φίλιπ. γ' 21).

Ὅταν ὁ πιστός φεύγῃ ἀπὸ τή ζωή αὐτή, λέμε *«ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον»*, δηλαδή, ἔφυγε γιά νά πάσ τόν Κύριο. Γιά τή δοχή ὁμως καί ὑποδοχή τῆς ψυχῆς ἀπό τούς ἀγγέλους, πρέπει νά ποῦμε *«ἐνεδήμησεν πρὸς τόν Κύριον»*, δηλαδή, πῆγε στόν Κύριο, συντάχθηκε μέ τά τάγματα τῶν ἁγίων καί τῶν ἀγγέλων.

• Ἄν ἡ ἐνδημία στή γῆ ἔχῃ σχέση μέ τὴν ἐπιδημία τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ κακοῦ, ἡ ἐνδημία στόν οὐρανό ἔχει σχέση μέ τὴν ἀποδημία καί τὴν ἐπιστροφή. Ὑπάρχουν μερικά πουλιά, πού λέγονται ἀποδημικά. Κάνουν ταξίδι μακρυνό τὴν ἄνοιξη, γιά νά ξαναγυρίσουν στόν τόπο τους, στή φωλιά τους, πού ὁ χειμῶνας τὰ εἶχε ἀναγκάσει νά τὴν ἐγκαταλείψουν.

Ψυχί!

*Φτεροῦγίζεις κάποτε
στὶς φυλωσιές τοῦ παραδείσου.*

*Ἦρθε ὁ χειμῶνας ὁ βαρῦς
τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ κακοῦ.
Σέ ξεσπίτωσε.*

Σ' ἔφερε δῶ,

σέ τούτη τή ζωή τῆς θλίψης καί τοῦ τρόμου.

*Σ' ὅποιο κλαρί κι ἂν πέταξες,
παντοῦ σέ βρῆκε ὁ πόνος.*

Μὴ φοβᾶσαι! Ἔρχεται, ὅπου νᾶναι, ἡ ἄνοιξη.

*Σάν τό πουλί τ' ἀποδημητικό πάλι θέ νά γυρίσης.
Σέ περιμένει ὁ τόπος σου.*

Εἶν' ἡ φωλιά,

πού σ' ἔβγαλε τ' ἀγριοπούλι τοῦ κακοῦ.

*Στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἰησοῦ, ἐκεῖ θ' ἀποδημήσης.
Μαζί μ' ὅλες τίς ἅγιες ψυχές.*

Καί σύ θά τραγουδήσης ᾠδή Ἀγαπτοῦ.

Μὴν ἀποκάμης στή ζωή.

Μά πρό παντός νά μὴ τό λησμονήσης.

*Ἐτοίμαζε τίς φτεροῦγες σου,
γιατί θά ἐκδημήσης.*

Πραγματικός ἐφημέριος† **ἱερεύς Γεώργιος Χάρτζης**

(Τὴν περίοδο τῆς Ὑπαπαντῆς ἡ ἐνορία τῆς Εὐαγγελιστρίας Αἰγάλεω ἀπεχαιρέτισε τὸν ἐφημέριό της, τὸν παπᾶ μέ τό χαμόγελο, τὸν πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Χάρτζη, πού σέ ἡλικία 56 ἐτῶν ἀναχώρησε γιά τούς οὐρανοὺς. Κατά τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Νικαίας π. Ἀλεξίου, μίλησε καί ὁ ἱεροκῆρυξ π. Δανιὴλ Ἀεράκης. Παράθετομε τὴν προσλαλιά του).

«*Σεμνόν τό τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα*»
(Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 34,316)

Ἀκόμα ζοῦμε τὴν περίοδο τῆς γιορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς. Πρεσβύτερος ὁ Συμεών.

● Σεβάσμιος καί ὡς πρεσβύτερος στήν ἡλικία καί ὡς ἱερέας τοῦ Ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων.

● Ἦταν δίκαιος καί εὐλαβής. Εὐάρεστος στό Θεό· γεμᾶτος φόβο καί σύνεσι.

● Ἀξιώθηκε νά ὑποδεχτῆ στίς ἀγκάλες του, ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερο, τόν Θεάνθρωπο Κύριο, τόν δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

● Εὐλόγησε τόν Θεό γιά τὴν τιμή, πού τοῦ ἔκανε.

● Εἶπε καί προφητεία γιά τόν πόνο, πού θά δοκίμαζε ἡ Παρθένος Μητέρα, γιά τὴν ρομφαία πού θά ξέσχιζε τὴν ψυχὴ τῆς Παναγίας.

● Καί τέλος παρακάλεσε τόν Θεό γιά τό δικό τέλος: «*Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν Σου, Δέσποτα...*». Ἔνα τέλος, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀτέλειωτου Αἰώνα, τῆς ἀβασίλευτης Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Τά ἔξι αὐτά σημεῖα τῆς Ὑπαπαντῆς ἔχουν σχέσηι μέ τόν ἀγαπητό μας συμπρεσβύτερο, τόν πατέρα Γεώργιο.

● Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας ὁ π. Γεώργιος. Ἀπό τούς σεμνοὺς πρεσβυτέρους. Δέν ἔδωσε ἀφορμὴ κατηγορίας σέ κανένα. Στό πρόσωπό του εὗρισκε ἐφαρμογὴ ὁ χρυ-

σοστομικός λόγος: «*Σεμνόν τό τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα*».

● Δίκαιος καί εὐλαβής. Ἐνάρετος. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας μέ τὴν συνεχῆ παρουσία στό Ναό. Γιά κάθε προσερχόμενο πιστό εἶχε τὴ δική του ὑπαπαντῆ: τό χαμόγελο. Εἶναι σπουδαῖο πράγμα νά ὑποδέχεται ὁ ἱερέας τό λαό μέ χαμόγελο.

● Ἀξιώθηκε σέ τόσες Λειτουργίες νά ὑποδεχτῆ «ἐν τοῖς στέρνοις αὐτοῦ», στήν ἀγκάλη τῆς ὑπάρξεώς του, τὴν θεία Κοινωνία, τό θεανθρώπινο Σῶμα καί τό θεανθρώπινο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

● Δοξολογικός πάντοτε γιά τὴν τιμή, πού τοῦ ἔκανε ὁ Κύριος.

● Δέν εἶπε καμμιά προφητεία γιά τόν πόνο ἄλλων ἀνθρώπων. Τὴ δική του ὅμως ψυχὴ τὴν ξέσχιζε ἡ ρομφαία τοῦ πόνου. Πόνεσε πολύ. Ἔγινε κοινωνός τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό καί τῆς Ἀναστάσεως.

● Καί ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἀπολύσεως. Ὡς λειτουργός ἑκατοντάδες φορές ἔκανε τὴν Ἀπόλυσι ἱερῶν ἀκολουθιῶν.

Τό δικό του Ἀπολυτήριο τό ὑπέγραψε ὁ Χριστός, μέ βαθμὸ ἄριστα. Προβιβάστηκες, πάτερ Γεώργιε. Προήχθης σέ ἰσαγγελο πρεσβύτερο τῆς ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας.

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) γιά τό νέο ἔτος 2012.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβλημα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Παραπλάνησις

Διάβολος είναι ὁ πρῶτος ἀποστάτης. Ἄφησε τὴν ἀγγελικὴ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ καὶ τάχθηκε κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ Του. Αὐτοκαταστράφηκε καὶ αὐτοεπιστρατεύθηκε ἐναντία στό Θεό. Εἶναι φυσικό, καὶ μόνο ἀπό φθόνο, νά ὀδηγῇ τοὺς ἀνθρώπους σέ ἀποστασία.

- Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ του δέν εἶναι νά ρίξῃ τοὺς ἀνθρώπους σέ ἁμαρτία, ὅπως θυμός, σαρκικό παράπτωμα κ.λ.π.

- Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ του εἶναι νά τόν ἐκτρέψῃ ἀπό τὴ σωστὴ πίστι.

- Ἀκόμα μεγαλύτερη ἐπιτυχία εἶναι νά τόν κάνῃ νά πιστεύῃ, ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξος, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα καμμιά σχέσι δέν ἔχει μέ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

- Τό χειρότερο πονηρὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο «τῆς πλάνης» (Α' Ἰωάν. δ' 6).

Φαντάσου νά ἔχῃς βρῆ τὴ λεωφόρο, πού ὀδηγεῖ στὸν προορισμό σου, καὶ νά ἔρχεται κάποιος νά σέ ξεγελά· μέ δελεαστικές προτάσεις σέ βγάζει ἀπό τὸ σίγουρο δρόμο καὶ σέ παρασύρει σέ μονοπάτι, τάχα πιό... παραδοσιακό!

Αὐτό κάνει ὁ Διάβολος τῆς πλάνης. Γέμισε ὁ κόσμος ἀπό θρησκευτικούς ἀπατεῶνες. Ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, ἐξωθούμενος καὶ ἀπό τὸν πειρασμό τῆς περιεργείας, ξεφεύγει ἀπό τὸ μόνο σωστό δρόμο, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

- Τά δαιμόνια πολλά. Προσοχὴ περισσότερη σ' ἐκεῖνα, πού φορᾶνε τὴ μάσκα τῆς θρησκευτικότητας.

- Ὅ,τι εἶναι θρησκευτικό, δέν εἶναι ἀπαραίτητα καὶ ἀληθινό.

- Ὅ,τι εἶναι θρησκευτικό, δέν εἶναι πάντοτε καὶ ἠθικό.

- Ὅ,τι εἶναι θρησκευτικό, δέν εἶναι καὶ ἐκκλησιαστικό.

Στίς μέρες μας δίνουν καὶ παίρνουν

τά «ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Ματθ. ιε' 9). Πρόκειται γιὰ φοβερό κίνδυνο.

Συνειδητὰ διαστρεβλώνεται ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐμφανίζονται ὡς ἀλήθειες πράγματα, πού εἶναι ψεῦδη ἢ εἶναι δευτερεύοντα στοιχεῖα θρησκευτικότητας! Ἀντὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς σωτηρίας προβάλλεται ἡ θρησκεία τῶν μικρῶν θαυμάτων.

- Ὁ χώρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀγρός, ὅπου εὐδοκιμοῦν τὰ ἄνθη τῆς ἀλήθειας, ποτισμένα ἀπό τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ τὰ πικρά γκαθα ἀνθρωπίνων ἐνταλμάτων, ποτισμένα ἀπό θρησκευτικό ἐγωισμό καὶ φανατισμό. Σέ ὁπαδοὺς ἀποβλέπουν. Μόνο γιὰ Σταυρὸ καὶ σταυρωμένη πορεία δέν μιλάνε.

Ἡ ρετινιά τῆς αἵρέσεως!

Ἰῆρεσις! Ποιὸς καθορίζει τὴν αἵρεσι; Ποιὰ ἀρχὴ ἀποφαίνεται, ἂν μιὰ ἐνέργεια ἐκτρέπεται ἀπό τὴ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδοξίας;

ἸΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτήσια συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Ἄρκει ἓνας **δημοιογράφος** θεολόγος, πού πολεμάει κάποια ἄστοχη θεολογικά λέξι ἢ μιὰ ποιμαντική ἐνέργεια;

• Ἄρκει ἓνα **ἄρθρο** νά βαπτίση κάτι ὡς αἵρεσι;

• Ἄρκει μιὰ συνάθροισις, γιά νά χαρακτηρησθῆ αἰρετικός ἓνας Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἢ ἄλλοι κληρικοί;

• Ἄρκει ἓνας **ὄρος**, πού προβλήθηκε ὡς «*μοντερνίζουσα*» θεολογία, νά ὀδηγήσῃ «*συντηρητικούς*» κύκλους σέ ἐπισήμανσι καινούργιας αἱρέσεως; Καί φυσικά πρέπει νά προσέχουν καί οἱ λεξιπλάστες, πού ἐφευρίσκουν νέους ὄρους!

Στίς μέρες μας βαπτίζουμε κάποτε ὡς αἵρεσι ὅ,τι δέν συμφωνεῖ μαζί μας!

• Δέν ἀρκοῦν **τόσες αἱρέσεις**, πού σαφῶς ἀρνοῦνται δόγματα τῆς Ἐκκλησίας; Πρέπει νά κατασκευάζουμε καί ἄλλες;

• Πρέπει ὅπωςδήποτε νά συναριθμήσουμε στούς αἰρετικούς τόν ἄλλον, πού δέν ἀνήκει στόν δικό μας κύκλο;

Σημειώνουμε τά παραπάνω, διότι τελευταία ἀκούγονται **νεόφερτες λέξεις**, πού τίς ἀποκαλοῦν «αἱρέσεις», ἀδιαφορώντας γιά τό ὅτι μέ τή βαρειά αὐτή κατηγορία θίγονται καί ἐπίσκοποι καί ἄλλοι εὐσεβεῖς θεολόγοι.

• Διαφωνεῖ κάποιος μέ **οἰκουμενιστικές** ἐνέργειες μεγαλοσχῆμων κληρικῶν; Φυσικά καί πρέπει νά τίς σχολιάσῃ, κάποτε καί νά τίς ἐλέγξῃ. Ἀπό τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημείου νά ἀποκαλῆται ὁ οἰκουμενιστής «**αἰρετικός**» ἢ «**προδότης**», ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις.

• Ἐμφανίζεται στό χῶρο τῆς θεολογίας ἓνας **ὄρος νεοφανῆς**. Μποροῦμε νά τόν σχολιάσουμε καί νά διαφωνήσουμε. Ἄλλ' ἀπό τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀποκαλῆται ὁ ὄρος αὐτός «αἵρεσις» καί «προδοσία» ὑπάρχει τεράστια ἀπόστασις.

• Παρατηρεῖται δέ τό ἐξῆς ἀντιφατικό: Ἐπίσκοποι καί πρεσβύτεροι, πού οἱ ἴδιοι πολλούς **ἱερούς Κανόνες** καταπάτησαν, ἀποκαλοῦν **ἀντικανονικές**, ὠρισμένες ἐνέργειες ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντος, πού ἀπό κανένα ἱερό Κανόνα δέν

ἀπαγορεύονται! Καί ἀφοῦ χαρακτηρίσουν συλλειτουργοῦς τους «ἀντικανονικούς», στή συνέχεια εὐκόλα τοὺς βαπτίζουν **καί... αἰρετικούς!**

• Χρειάζεται προσοχή. Δέν θέλουμε ἄλλα σχίσματα.

• Γιατί οἱ αἰρεσιολογοῦντες δέν προσφεύγουν στήν Ἱ. Σύνοδο, σημειώνοντας ἐντός εἰσαγωγικῶν φράσεις ἀπό κείμενα ἀμφισβητήσιμα;

• Ὅπως πᾶμε, ὁ ἓνας ὀρθόδοξος θά συνανατᾶ τόν ἄλλον καί θά τοῦ λέῃ: «*Εἶσαι αἰρετικός!*».

• Οἱ πιστοί μπορεῖ νά μή γνωρίζουν καλά δογματικούς ὄρους, ἀλλά **πρόθεσι αἰρετικοῦ** δέν ἔχουν. Δέν θέλουν ν' ἀπαρνηθοῦν τήν πίστι τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς συζητᾶμε, λοιπόν, ἔστω καί διαφωνώντας. Καί διαφωνώντας, ἄς μή καταφεύγουμε στό **βαρύ** χαρακτηρισμό τοῦ «αἰρετικοῦ».

Θυρίδες - Παγίδες

Υπό γῆς ἔκρυψαν τῶν σεσωσμένων οἱ παῖδες». Ἔτσι ψάλλουμε στόν κανόνα τοῦ Μεγ. Σαββάτου, στό «*Κύματι θαλάσσης*». Ἐκρυψαν τό Χριστό ἐνταφιάζοντάς Τον. Ἄλλ' ὁ Χριστός ἀπό τά σπλάχνα τῆς γῆς καί ἀπό τά βάθη τοῦ Ἄδη, βγήκε γιά νά δωρίσῃ στούς ἀνθρώπους τήν **Ἀνάστασι**.

• Ἄς τό δοῦμε μέ κάποια παραλλαγή τό τροπάριο: «*Υπό γῆς ἔκρυψαν τῶν φιλαργύρων οἱ παῖδες*». Τί ἔκρυψαν καί κρύβουν κάτω ἀπό τή γῆ; Ὅλο τό χρέμα, πού λείπει ἀπό τήν Ἑλλάδα. Τό ἔκλεψαν καί τό ἔκρυψαν. Ποῦ; Στίς **θυρίδες τῶν Τραπεζῶν**.

Πρόκειται γιά κιβώτια τόσο γερά καί ἀτσαλένια, ὥστε οὔτε μέ μηχανήματα διαρρηκτικά, οὔτε μέ σεισμό, οὔτε μέ φωτιά φαίνεται νά κινδυνεύῃ τό περιεχόμενό τους. Καί τό περιεχόμενό τους εἶναι ὁ ἰδρώτας τοῦ λαοῦ, εἶναι τά ἐγκληματικά χρήματα, ἀφοῦ μέ τιμιότητα κανεῖς δέν ἀποκτᾶ ἑκατομμύρια καί δισεκατομμύρια εὐρώ.

• Τόση, λοιπόν, **σκληρότητα** έχουν οι πλεονέκτες, οι φιλάργυροι, οι μαμωνολάτρες; Προτιμούν να είναι κλειδωμένα τα χρήματά τους, πέρα για πέρα άπορρητα και άπρόσιτα, παρά να ζήση ή Ελλάδα και η ανάπτυξίς της;

• Λησμονούν όμως, ότι νοικιάζοντας μία θυρίδα (μέ ελάχιστο ποσό!), εξασφαλίζουν **μιά παγίδα**. Όσο πιο βαθειά ή θυρίδα και πιο βαρεία τα χρυσαφικά και τα χρηματικά της, τόσο πιο βαθειά ή **κόλασις**.

• Λέχτηκε επίσης, ότι κατά τους τελευταίους μήνες της κρίσεως, οι Έλληνες Κροϊσσοί έκαναν από τις ελληνικές τράπεζες ανάληψη 60 δισεκατομμυρίων ευρώ. Από αυτά, τα 10 πήγαν σε ανάγκες οικογενειακές ή επιχειρησιακές, τα 10 έγιναν καταθέσεις σε τράπεζες του Έξωτερικού και τα 40 κρύφτηκαν σε σεντούκια ή σε θυρίδες. Ήδη ο ύπουργός των Οικονομικών έκανε έκκλησι να βγούν τα κρυμμένα χρήματα και να ριχτούν στην αγορά.

• Τό έρώτημα είναι: Γιατί να υπάρχουν θυρίδες; Γιατί τό Κράτος να γίνεται συνένοχο στο **κρύψιμο του μαύρου χρήματος**; Όποσδήποτε πρέπει να βρεθή τρόπος και να καταργηθούν οι θυρίδες και να ανοιχτούν οι υπάρχουσες και να κατασχεθούν οι καρποί της αδικίας.

• Να χρησιμοποιήσουμε βία; θά ρωτήσουν οι κρατούντες.

• Όχι! Νά βρεθή τρόπος **νά πειστούν** οι πλεονέκτες. Και ο τρόπος αυτός είναι μονάχα ένας: Ή επιστροφή όλων **στόν Ίησού Χριστό**, στό φόβο του Θεού, στό φόβο της αιωνίου κολάσεως.

Γεννήθηκε κανείς από τους θηριώδεις των θυρίδων μέ άμύθητα ποσά; Όλα τά αγαθά είναι **κοινά**. Όταν όλοι γίνουν χριστιανοί, τά περισσέματα δέν θά πηγαίνουν σε θυρίδες ή σε άλλες άμαρτωλές επενδύσεις. Θά μοιράζονται στους... **συγκληρονόμους**.

Ό πλούτος της Βασιλείας του Θεού δέν έχει κληρονόμους, άλλ' έχει συγκληρονόμους. Αν καταστήσουμε συγκληρονόμους των λεγομένων δικών μας αγαθών τους άλλους, τους αδελφούς μας,

τότε και μόνο θά γίνουμε συγκληρονόμοι της αιωνίας ζωής.

Τάματα μέ χρυσαφικά

Ίλαργύρους μπορεί κάποτε, μέ τό φόβο του Θεού, μέ τό φόβο της κολάσεως, και πρό παντός μέ την καρδιά της αγάπης στόν Ίησού Χριστό, να πείσουμε (έστω και λίγους), να μοιραστούν τά πάντα μέ τους φτωχούς.

• Τους άλλους πώς θά πείσουμε; Είναι όσοι έχουν φόβο Θεού, άλλ' ό φόβος τους είναι... **άρρωστημένος!**

• Ποιός θά πείση μερικές μοναστικές ή προσκυνηματικές μονάδες, ν' ανοίξουν τις θυρίδες, που λέγονται **«τάματα»**, και να έκποιήσουν όλο τον πλούτο, που κρέμεται πάνω σε εικόνες και σε προσκυνήματα; Μιλάμε για μεγάλο πλούτο.

• Έν ονόματι του Χριστού, του πτωχού Ναζωραίου, συγκεντρώνεται χρυσάφι μέ τή μορφή «ταμάτων».

Ποιός θά πη στόν εύλαβή κληρο και λαό, ότι ή εύλάβεια δέν διοχετεύεται σε χρυσάφια και άσήμια πάνω σε εικόνες και σε άλλα θρησκευτικά αντικείμενα, αλλά διοχετεύεται στην **πρώτη Κόρη** του ούρανοϋ, στην **έλεημοσύνη**;

• Ποιός θά θυμίση στους χριστιανούς, ότι ένα τάμα μόνο ισχύει: Αυτό, που κάναμε την ώρα του Βαπτίσματος μας. Υποσχθήκαμε: **«Συντάσσομαι τῷ Χριστῷ»!** Άρκεί αυτό.

• Ποιός θά πη σε μερικούς Μητροπολίτες, ότι σε έποχή φτώχειας προκαλούν οι χρυσοϋφαντες στολές τους και τά πολυεαρχερατικά τους συλλείτουργα μέ όλες τις παραμέτρους της **σπατάλης**;

Ή έπιλογή των πιο χρυσών ραβδιών και των πιο φανταχτερών στολών, δέν είναι **έκτροπή** από την εικόνα του Ίησού Χριστού, του δι' ήμās παθόντος;

• Για ν' ανοίξουν οι θυρίδες των πλουσίων και οι θυρίδες του **ταματουργικού** πλούτου, πρέπει ν' ανοίξουν οι καρδιές. Νά μπή ό Χριστός. Και όταν μπή μέσα μας ό Χριστός, θά φωνάξη:

«Μή θησαυρίζετε θησαυρούς επί της γῆς» (Ματθ. στ' 19).

Και ἂν δέν Τόν ἀκούσουμε, θά μᾶς πετάξει ἀπό τήν Ἐκκλησία Του, μέ τό ἴδιο ἐκεῖνο φραγγέλιο (Ἰωάν. β' 15).

Παράδειγμα ἡγετῶν

Ὡσο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος **κ. Γερώνυμος**, ὅσο καί ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας **κ. Κάρολος Παπούλιας** ἔδωσαν δείγματα ἀληθινοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τήν κρίσι.

• Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σέ **ἐπιστολή** του πρὸς τόν πρωθυπουργό κ. Λουκᾶ Παπαδημό, ἀρθρώνει λόγο σοβαρό καί μεστό. Ἐπισημαίνει τά κύρια αἷτια τῆς κρίσεως.

Μιλáει γιά «*τήν ἀνασφάλεια, τήν ἀπόγνωσι καί τήν κατάθλιψι, πού ἔχουν φωλιάσει σέ κάθε ἑλληνικό σπίτι*».

Καί τείνει χεῖρα βοθηίας.

Ἄλλωστε στήν Ἀρχιεπισκοπή καί

στὶς περισσότερες Μητροπόλεις ἀναβιώνει τό φιλάδελφο.

• Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ὄχι μόνο μέ παρρησία κατηγόρησε τόν **ὑπουργό τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Γερμανίας**, ἀλλά καί μέ δήλωσι, πού δέν εἶναι ἀπλῶς συμβολική, ἀλλ' εἶναι ὀρόσημο καί γιά ἄλλους, παραιτεῖται τῆς **ἀποζημιώσεως** (μισθοῦ), πού λαμβάνει ὡς Πρόεδρος.

• Ἄν τό παράδειγμα του μιμηθοῦν καί οἱ λοιποὶ πρόεδροι (Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καί Κυβερνήσεως), ἂν τό μιμηθοῦν ὅλοι οἱ ὑπουργοί, ὅλοι οἱ βουλευτές, οἱ Πρόεδροι ΔΕΚΟ, καί ἄλλοι μεγαλόμισθοι, ἡ Ἑλλάδα θά ἀνέπνεε.

• **Φιλέλληνες** δήμαρχοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἤδη προσφέρουν τό μισθό τους γιά τήν Ἑλλάδα. Ἐδῶ δέν θά βρεθῆ ἕνας δήμαρχος; Δέν θά βρεθῆ ἕνα κόμμα, νά ἐπιστρέψῃ τήν κρατική ἐπιχορηγία;

Κυκλοφόρησε ὁ τέταρτος τόμος

Ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Χρυσοστομικό λεξικό

τόμος 4

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μιλάει γιά ὅλα τά θέματα στή γλῶσσα του καί στή γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐργασία αὐτῆ τοῦ ἱεροκέρυκος ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη προσφέρει κείμενα ἀπό τά ἔργα τοῦ Χρυσοστόμου, στό πρωτότυπο καί στή δημοτική.

Τό ὅλο ἔργο θά ὀλοκληρωθῆ σέ 5 τόμους (μέ καλλιτεχνική βιβλιοδεσία). Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπό 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Περιλαμβάνει περίπου 2.000 λήμματα (θέματα). Τό ὅλο ἔργο θά παρουσιάξῃ 10.000 θέματα. Δέν ὑπάρχει ζήτημα, γιά τό ὅποιο δέν ἔχει μιλήσει ὁ μέγας Πατήρ. Καί γιά ὅλα μιλάει παραστατικά, μέ καταπληκτικά παραδείγματα.

• Ὁ πρῶτος τόμος (κυκλοφόρησε τόν Ὀκτώβρ. 2010), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Α, Β, Γ.

• Ὁ δεύτερος τόμος (κυκλοφόρησε τό Μάρτ. 2011), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι.

• Ὁ τρίτος τόμος (κυκλοφόρησε τόν Ὀκτώβρ. 2011), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Κ, Λ, Μ.

• Ὁ τέταρτος τόμος (κυκλοφορεῖ τό Φεβρουάρ. 2012), περιλαμβάνει τά θέματα ἀπό τά γράμματα Ν, Ξ, Ο, Π.

Κάθε τόμος 20 €. Παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440. Ἡ στή διεύθυνσι: *Ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.*